

De hemel

A.E. Knoch

STICHTING E-H DEPOT NEDERLAND
Gemeente Eben-Haëzer

Voor inlichtingen:

Gemeente Eben-Haëzer
Postbus 85111
3009 MC Rotterdam

Vertaling en bewerking: C. van Hoeven

© 1999 by Stg. E-H Depot Nederland, Rotterdam

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotocopie, microfilms of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Stelt u zich voor: een klein dorpje in de buurt van Rotterdam.

Het was buiten kil en de begrafenis was voorbij! Uit nieuwsgierigheid was één van de burens, Bert van Vliet, er naartoe gegaan. Hij wilde weleens zien, hoe de oude heer De Wit deze geloofsbeproeving zou doorstaan. Men zei, dat hij een echte christen was, die de Bijbel van de eerste tot de laatste bladzijde geloofde, maar er soms wat merkwaardige ideeën op nahield, als het om 'de leer' van de Bijbel ging. Trouwens, ook Bert van Vliet had die indruk! Eerlijkheidshalve moest hij wel toegeven, dat zijn eigen theologie hier en daar ook wat vaag was. Hij kon zelf ten minste nooit een bepaald bijbelhoofdstuk of zelfs maar één enkel bijbelvers noemen om er zijn eigen inzichten mee te ondersteunen. Maar, over bepaalde geloofszaken wist Bert beslist genoeg!

De oude heer De Wit had een moeilijk leven achter de rug. Maar, hij was niet verbitterd! 'Hoe zou hij nu ook nog het verlies van zijn dochter verwerken?', vroeg Bert zich af. Zijn vrouw was hem lang geleden ontvallen. Zijn enige dochter was hem daarna tot troost geweest in zijn eenzaamheid en ouderdom. En nu, door een plotseling ongeval, was ook zij hem ontnomen! Dat tragische ongeluk zou die oude mijnheer De Wit zeker wel duidelijk maken, hoe weinig hij van God kon verwachten! Zo'n trieste gebeurtenis zou een hele schok voor hem zijn en zijn vertrouwen wellicht ondermijnen.

Tijdens de begrafenis had de oude man een wat stugge indruk op Bert gemaakt. Hij vergoot nauwelijks een traan. Het leek eerder of het een beetje buiten de oude man omging! En even - ja, Bert kon zich erin vergist hebben natuurlijk - even leek een glimlach zijn gezicht op te klaren. Vreemd, vond Bert. Hij kon niet achter de reden van die glimlach komen. Gaf zijn geloof hem de kracht daarvoor, of was mijnheer De Wit zelf zo evenwichtig, dat hij dit verdriet op die manier kon dragen? Bert nam zich voor, meelopend achter de baar, de oude man eens op te zoeken, zodra het niet meer tactloos zou lijken, om zijn nieuwsgierigheid op dit punt te bevredigen. Want zonder enige twijfel, de dood is een verschrikkelijke realiteit en wie in staat is die zo onder ogen te zien als de oude heer De Wit, moet over een bewonderenswaardige kracht beschikken! Maar van Berts voornemen kwam niet veel terecht! Zo gaat dat met zulke zaken!

Op een goede dag liep Bert op straat mijnheer De Wit tegen het lijf! Hij overlegde snel wat hij tot troost tegen hem zou zeggen. Het was niet het juiste moment om verschil van mening te laten blijken en daarom zei hij vriendelijk: 'Goedemorgen', en voegde er haastig aan toe: 'U mist uw dochter zeker wel heel erg, maar zij is nu gelukkig bij de Here, in de hemel.'

De oude man bleef stilstaan en keek hem onderzoekend aan. Bert vond die blik helemaal niet prettig! Toen zei mijnheer De Wit wat schor: 'Ja, ik mis haar elk moment van de dag, maar één ding weet ik: zij is niet in de hemel!'

‘Wat?’, riep Bert verbaasd uit, ‘niet in de hemel? Uw dochter was één van de meest gelovige meisjes, die ik ooit ontmoet heb!’

Het gezicht van de oude man leek even te stralen, toen hij zei: ‘Ik ben blij, dat u zo over haar denkt, maar u begrijpt mij niet helemaal. Ik wil alleen maar zeggen, dat zij nòg niet in de hemel is! Niet tot aan de opstanding - als Christus Jezus komt en allen die Hem toebehoren op dat moment tot Zich neemt!’

‘Dan gelooft u uw eigen Bijbel niet’, kon Bert nog net stom van verbazing uitbrengen. Even later herhaalde hij die woorden wat rustiger, want diep in zijn hart voelde hij medelijden met de oude man. Daarom zei hij zachtjes, maar met veel nadruk: ‘Dan gelooft u uw eigen Bijbel niet, mijnheer De Wit, want daarin staat duidelijk, dat wij naar de hemel gaan, als wij sterven!’

De oude heer keek hem glimlachend aan. ‘U raakt een teer punt aan, buurman, als u denkt, dat ik mijn Bijbel niet geloof! Komt u eens een keer bij mij langs, als u wilt. Ik zou dolgraag van u willen weten waar u dat in de Bijbel weet te staan. Dat oude boek is namelijk mijn enige troost! En ik ben blij te horen, dat u er zich ook voor interesseert!’

Dat gaf Bert een naar gevoel. De oude man had de rollen omgekeerd. Dat voelde hij meteen. Maar, hij wilde hem best eens opzoeken om hem op zijn vergissing te wijzen. Stel je voor! Zijn dochter, die zo gelovig was, zou niet in de hemel zijn! ‘Nu’, bedacht hij, ‘dan kon Bertje wel inpakken!’ De eerste de beste gelovige zou de uitdaging aangenomen hebben bij het horen van zulke woorden. Waarom zouden mensen, die de Bijbel bestuderen, zoals die oude man, eigenlijk zo fanatiek zijn? Niet dat mijnheer De Wit fanatiek optrad, maar hij keek Bert onder het praten zo, ja, zo ... uitdagend aan. Met ogen, waarin lichtjes fonkelden. ‘Pretoogjes’, dacht Bert geschokt. Hij kon niet begrijpen, dat iemand over zo’n ernstige zaak zo lichtvaardig kon spreken en er zo uitdagend bij kon kijken. Bert besloot de oude man beleefd, maar ter zake kundig, terecht te wijzen. Niet nu! Dat zou hij serieus voorbereiden. Met een haastige groet liep hij vastbesloten door!

Om te beginnen leende Bert een Bijbel in de Statenvertaling. Als hij zich niet vergiste, paste dat goed bij een man, die zo oud was als mijnheer De Wit. Zijn eigen Bijbeltje, dat hij jaren geleden van de zondagsschool had gekregen, kon hij, net nu hij het nodig had, niet vinden. Zal je altijd zien. Zeker zoekgeraakt! Bert was ervan overtuigd, dat het vrij simpel moest zijn om een stuk of twintig plaatsen op te zoeken, waarin duidelijk wordt aangegeven, dat een mens direct na zijn dood naar de hemel gaat!

‘Kijk’, dacht hij nog, ‘op dat idee was die oude man misschien nog niet gekomen! Die las misschien hele hoofdstukken, zonder zich gericht aan een en hetzelfde begrip te houden. ‘Maar’, bedacht hij mild, ‘dat kon geen mens iemand van die leeftijd kwalijk nemen!’

Het viel tegen! Want, hoe Bert ook zocht, hij kon zo gauw geen tekst als bewijs vinden. Hij herinnerde zich vaag, dat er ergens zoiets moest staan als 'heengaan om bij Christus te zijn.' Maar toen hij na lang zoeken dat gedeelte vond, bleek ook daar niets over de hemel gezegd te worden! Vervelend! Uiteindelijk kwam Bert tot de slotsom, dat hij moeilijk de hele Bijbel kon gaan doorlezen om te vinden wat hij zocht! Teleurgesteld legde hij de Statenvertaling neer. Maar, hij zat niet voor één gat gevangen! 'Ik laat me zomaar niet kennen!', dacht hij verstoord.

Er schoot hem iets te binnen! Hij kon zichzelf wel voor zijn hoofd slaan, omdat hij daar niet eerder aan gedacht had! Zoiets was een 'fluitje van een cent', maar dan moest je in de concordantie kunnen kijken! Zo'n alfabetische lijst van alle woorden, die in de Bijbel voorkomen.

Bert wist niemand, die zo'n boek had. Ja, de dominee natuurlijk, maar hij kon dat boek moeilijk bij hem gaan lenen! Kopen dan! Misschien had hij er later nog plezier van! In de winkel raadde de juffrouw hem aan de concordantie van Trommius te nemen. 'Die hoort namelijk bij de Statenvertaling', zei ze met een vriendelijke lach. Bert voelde zich daardoor gestreeld. Haar glimlach maakte hem al half tot een echte student in de theologie. Het was net of hij iets van bewondering in haar blik ontdekte.

Thuisgekomen ging hij meteen aan de slag! Nu was het zo gebeurd! Hij sloeg het woordje 'hemel' op en kijk eens ... een hele rij! Met en zonder voorzetsel en - of dat niet genoeg was - ook een hele rij met 'hemel en aarde'. Alles bij elkaar bijna vijf bladzijden over het onderwerp 'hemel'. Daar zou de oude man van opkijken.

Even kijken waar staat dat een overledene daar na het sterven naar toe gaat. Zijn vinger gleed langs de ene kolom na de andere. Maar hij keek er waarschijnlijk overheen en daarom moest hij opnieuw beginnen. Wat langzamer nu!

Teleurgesteld dat hij het niet kon vinden, zocht hij als reactie het woordje 'hel' op en kijk ... al gauw stootte hij op de tekst: 'De goddelozen zullen terugkeren, naar de hel toe, alle godvergetende heidenen.' Ps.9:18 stond erachter. Net toen hij dat met een zekere genoegdoening wilde opslaan, viel zijn oog erop, dat de Here Jezus, toen Hij stierf, ook ter helle nederdaalde! Daar stond: 'Want Gij zult mijne ziel in de hel niet verlaten.' Dat ging hem, eerlijk gezegd, een beetje te ver! Stond dat werkelijk zo in de Bijbel? Een concordantie kan immers ook fouten maken! Hij sloeg het boek Handelingen op en las wat Petrus erover zei in zijn Pinkstertoespraak. Bert had vaak over Petrus gehoord! Als die het niet wist, weet niemand het! Die had immers de sleutels van de hemel gekregen om de mensen toe te laten! Maar, in Hand.2:27 stond precies hetzelfde als in de concordantie: 'Want Gij zult mijne ziel in de hel niet verlaten ...' Onthutst las Bert wat Petrus daar verder zei: 'Want David is niet opgevaren in de hemelen' (Hand.2:34).

‘Goede genade’, dacht Bert. ‘David niet opgevaren naar de hemelen? Nota bene een man naar Gods hart!’ Hij hield er gelijk mee op! Als hij zo doorging, gooide de Bijbel heel zijn christelijk geloof ondersteboven! ‘David niet naar de hemel!’ Hij kon er niet over uit! ‘Wel naar de hel zeker! Nu moet je even ophouden!’

Toen bedacht Bert, dat hij, als hij mijnheer De Wit ging bezoeken, veel beter zonder de Bijbel zijn argumenten te berde kon brengen. Of, nog beter, hij kon beginnen met dat bezoek voorlopig uit te stellen. Van uitstel kwam misschien wel afstel! Die man was al oud. Later schaamde hij zich voor die gedachte. De man had hem zo vriendelijk uitgenodigd en zat misschien moederziel alleen op zijn bezoek te wachten. Daarom ging hij toch. Maar hij nam zich heilig voor met geen woord over de zaak te reppen. Hij kon beter het zekere voor het onzekere nemen.

Na de begroeting sprak Bert beleefd over het verlies. Maar mijnheer De Wit zelf gaf het gesprek een andere wending en zei: ‘U hebt een concordantie van de Bijbel gekocht, hè? De vrouw uit de zaak, een kennisje van mijn dochter, vertelde het, toen ik ook in de winkel kwam. U weet niet hoe blij ik er mee ben.’ Bert was dat beslist niet! ‘Had dat domme wicht haar mond niet kunnen houden!’, dacht hij geërgerd, zonder het aan de oude man te laten blijken. Maar die praatte rustig verder: ‘Ik hoop, dat u er iets mee opgeschoten bent! Het is namelijk verbazingwekkend hoe weinig er van onze eigen ideeën overblijft, als wij die met zo’n trefwoordregister toetsen. Zouden alle gelovigen moeten doen! Heeft de concordantie uw opvatting over de ‘hemel’ bevestigd? Waarschijnlijk heeft u het woordje ‘hemel’ grondig bekeken en u zult met mij eens zijn dat het best de moeite waard is om dat te doen! Daarvoor hebt u haar ook gekocht!’ Terwijl de man dit op vriendelijke toon zei, had Bert toch net het gevoel of de man zich bij voorbaat over zijn antwoord amuseerde.

Die juffrouw uit de boekwinkel zou hij nog weleens spreken! Maar anders dan hij gisteren gedacht had. Waarvoor moest zij zo nodig met anderen over zijn aankoop spreken? Nu zat hij goed klem! Hij probeerde zich eruit te redden met een nonchalant: ‘Ja, inderdaad, maar ik kan niet bepaald zeggen dat zo’n concordantie veel helpt! Ik heb tenminste niet gevonden wat ik zocht!’

Maar mijnheer De Wit gaf het niet zo gauw op. ‘Dat lukte mij in het begin ook niet’, zei hij bijna verontschuldigd. ‘Nu weet ik hoe dat kwam. Ik wilde vroeger met een concordantie bewijzen, dat ik gelijk had, maar in de regel bewijst het boek, dat ik mij vergis! Wat hebt u er wel in gevonden?’ En zijn ogen, een beetje met ‘pretlichtjes’, keken hem vriendelijk aan.

Dat werkte ontwapenend. Daarom hoorde Bert zich tot zijn eigen verbazing zeggen: ‘Eerlijk gezegd heb ik geen enkel bewijs gevonden, dat iemand na zijn dood meteen naar de hemel gaat. Petrus, die het toch wel zou moeten

weten, zegt heel duidelijk, dat zelfs David daar niet naar toe is. Wel is het mij opgevallen, dat je veel gemakkelijker iets over de hel kunt vinden. Ik vond een vers waarin duidelijk stond dat de goddelozen naar de hel gaan. Dat is natuurlijk juist, maar weet u waar ik mee zit? Petrus zegt, dat Jezus daar ook naartoe gegaan zou zijn. Toen ik dat las, herinnerde ik mij ineens, dat zoiets ook in de geloofsbelijdenis staat!' Bert haalde zuchtend zijn schouders op.

Mijnheer De Wit keek ernstig en zei: 'Ik dacht, dat je me zou gaan bewijzen, dat alle gelovige mensen naar de hemel gaan, als zij sterven.'

'Ja', verweerde Bert zich zwakjes, 'ik dacht het altijd, maar ik kan het niet vanuit de Bijbel bewijzen.' Het kostte hem moeite dit toe te moeten geven en hij haalde nogeens diep adem.

Mijnheer De Wit glimlachte. 'Waarom laat je de Bijbel niet zelf aan het woord? Of beter gezegd, waarom luister je niet naar hetgeen God zegt in de grondtekst? Want dat is eigenlijk Gods Woord! Waarom zou men proberen dat te veranderen? Het christendom met zijn tradities is er ver vanaf geraakt. Menselijke opvattingen en leringen hebben als het ware de Bijbelvertalingen gekleurd - zo, dat er precies kwam te staan waar zij aan gehecht waren. Een concordantie kan veel hulp bieden. Geeft je concordantie de Griekse en Hebreeuwse woorden aan of alleen de Nederlandse vertaling ervan?'

'Misschien is het belangrijk om te weten wat zo'n woord in het Grieks of Hebreeuws betekent, maar ik ken geen Grieks of Hebreeuws', antwoordde Bert.

'Dat is ook niet direct nodig', hervatte mijnheer De Wit het gesprek. 'Er zijn concordanties, die het ons gemakkelijk maken. Hier heb ik er een in het Duits en hier een in het Engels. Zullen wij daarin eens de Schriftplaatsen zoeken, die over het woord 'hel' gaan? Want terecht heb je opgemerkt, dat de Here Jezus daarheen ging! Als je het in je concordantie nagaat, zul je zien, dat iedereen, zowel goede als slechte mensen, er naartoe gaan. Zoals ook de Nieuwe Vertaling dat zegt! Het Hebreeuwse of Griekse woord, dat op al die plaatsen staat, heeft namelijk de betekenis van 'dodenrijk'. Maar dat werd in het verleden ten onrechte veelvuldig vertaald met 'hel!' Er staat in het Hebreeuws namelijk 'sheol', en in het Grieks 'hades'. Dat betekent nooit 'hel', maar duidt een toestand aan van een ziel, die naar het dodenrijk gaat en zich dan van niets meer bewust is. Letterlijk betekenen die woorden 'niet-waarneembaar'. Dat is zeker heel iets anders dan je dacht, hè?' Mijnheer De Wit keek hem vragend aan. Verontschuldigend ging hij verder: 'Maar, wij zouden niet over het 'dodenrijk' spreken, maar over de 'hemel!' Waaraan denk je bij het horen van dat woord?'

Even bleef het stil. Toen zei Bert: 'Wacht eens, de hemel is een soort plaats. Een soort stad, zal ik maar zeggen. Met paarden poorten en straten van

goud!' Eerlijk gezegd had hij het gevoel dat daar in ieder geval niet veel tegenin te brengen viel. Hij wist nog wel wat van de Bijbel!

De oude man was niet bepaald onder de indruk. Onverbiddeijk vroeg hij: 'Waar zegt de Bijbel dat? Je bedoelt toch niet het 'nieuwe Jeruzalem'? Want dat daalt neer uit de hemel van God!'

'Staat er 'uit de hemel'?' vroeg Bert ongelovig?

'Ja, kijk maar in Openb.21:2,10 en 24, als je mij niet wilt geloven', glimlachte mijnheer De Wit. 'Het nieuwe Jeruzalem is niet de hemel zoals je denkt, maar het daalt neer uit de hemel op aarde. En de koningen van de aarde brengen hun heerlijkheid in haar!'

'Als dat geen beschrijving van de hemel is, weet ik echt niet meer, hoe het er daar dan wel uit zal zien. Ik dacht altijd, dat hemel en zaligheid, gouden straten en paarden poorten en vooral veel palmtakken erbij hoorden. Dat er geen ziekte en rouw meer zou zijn, geen dood en zo. Dat wij daar alles zouden hebben om echt gelukkig te kunnen zijn! Staat er soms ook niet in de Bijbel, dat er in de hemel 'vele woningen' zijn?' Even kreeg de stem van Bert weer iets uitdagends.

'Nee', antwoordde de oude man bedaard. 'Je bedoelt misschien Joh.14:2. Wacht even ... oh ja, er staat geloof ik letterlijk: 'In het huis Mijns Vaders zijn vele woningen.' Zie je, ik moet even nadenken, want ik ben niet zo jong meer. Maar, zo staat het er! Heb je je nooit afgevraagd hoe zoveel woningen in een huis kunnen? Je concordantie zal je laten zien, dat er in de grondtekst gewoon 'verblijfplaatsen' staat. Er waren destijds heel wat kamertjes op de galerijen bij de tempel. Daar woonden de priesters, als zij aan de beurt waren om hun dienst te verrichten. Dat heeft helemaal niets met de 'hemel' te maken. Ondanks de woorden van de Here Jezus zijn de discipelen nooit naar de hemel gevaren. De Here Jezus sprak over het Duizendjarig Rijk. Dan zal de tempel van Ezechiël er staan als het Huis van de Vader met de vele woningen. Dan zal een heel volk - Gods volk, dus: Israël - priesterdienst doen tot zegen van de volkeren. Zeg maar, als je het niet met mij eens bent!'

Bert kreeg op dat moment schoon genoeg van zijn Bijbel. Hij moest zich wat beheersen om nog te kunnen zeggen: 'Als ik alles geloof wat u daar allemaal zegt, houd ik niets meer over! Op zo'n manier met de Bijbel omspringen wekt ernstige twijfel bij mij op.'

Maar de oude man bleef glimlachen. 'Nee', zei hij hoofdschuddend, 'zo luister je niet naar wat ik zeg. Je hebt toch die concordantie? Wat geloof je liever: de grondtekst of de vertalingen?'

Bert vond het zelf niet zo overtuigend klinken. Hij waagde het erop en zei: 'De mannen die de Bijbel vertaalden, wisten er meer van dan ik! Waarom

zou ik tegen hen in gaan?’ ‘Je moet hun kennis niet overschatten’, was het antwoord. ‘Ik heb in mijn leven geleerd mij niet te verlaten op menselijk gezag, zolang ik zelf uit de bron kan putten! In geloofszaken op mensen steunen is te riskant. Als zij het onderling niet eens kunnen worden, moet een mens wel in de war raken. Wie alleen naar de een of andere autoriteit luistert, wordt er het knechtje van en daar bedank ik voor! In ieder geval verlaat men op die manier de heldere bron om met het troebele water van een of andere traditie te drinken. Maar, om op de ‘hemel’ terug te komen: waar denk je dan dat die is? Wat denk je dat de ‘hemel’ is? Wat denk je, dat wij er gaan doen?’

Bert keek stil de kamer rond. Hij zag wel in dat het weinig zin had op die vragen een antwoord te zoeken. Hij zuchtte: ‘Ik weet het niet meer. Het lijkt mij, dat de Bijbel in ieder geval nergens zegt, dat de mensen door sterven naar de hemel gaan. Dat is nogal duidelijk!’

Toen nam de oude man zijn stukgelezen Bijbel ter hand, gaf Bert die in de hand en zei: ‘Ik zie dat je geen zwaard draagt! Neem het mijne. Sla het eerste het beste vers op en lees Gen.1:1’.

Bert las: ‘In den beginne schiep God de hemel en de aarde.’ De Wit knikte en zei: ‘Kun je mij nu zeggen waar de ‘hemel’ is?’

‘Ja’, zei Bert, ‘hemel’ betekent hier alles wat zich om de aarde bevindt. Dat is dus niet de hemel waar de mens na zijn dood naar toe gaat.’

Weer glimlachte mijnheer De Wit en zei: ‘Hoe weet je, dat de mens na zijn sterven naar de hemel gaat?’

Ineens beseftte Bert hoe dom zijn antwoord was geweest! Want dit punt had hij juist niet kunnen bewijzen. En nu veronderstelde hij het nota bene als vanzelfsprekend. Hij kon alleen nog zeggen: ‘Ik weet het echt niet meer. Ik dacht alleen, dat ik het wist!’

De oude heer nam het woord en zei tegen Bert: ‘Kijk, als je de concordantie van de Bijbel goed bestudeert en iedere plaats waar het woordje ‘hemel’ voorkomt naslaat, zul je ontdekken, dat er twee gebieden zijn, die zo genoemd worden. Dikwijls slaat het woord ‘hemel’ op de luchtlaag, die de aarde omringt. Maar, gewoonlijk wordt er alles mee aangeduid buiten de aarde. Visioenen uit het boek ‘Openbaring’ kunnen natuurlijk een voorstelling oproepen van een besloten ruimte met een deur. Maar, wij mogen niet op visioenen steunen, als het erom gaat de letterlijke betekenis van een woord in de Bijbel te doorgronden. Vogels vliegen in het hemelruim. De zon, de maan en de sterren staan aan de hemel! Christus, de Here, steeg op naar de hemel! Niet toen Hij stierf, maar pas weken na de opstanding! Hij verdween in het heelal. Dus, er bestaat heus wel een hemel, die de moeite waard is om naar te verlangen. Niet een stad die slechts een

gedeelte van de aarde zal beslaan, maar een grenzenloze uitgestrektheid in de oneindigheid, bezaaid met sterren. Daar zijn de verblijfplaatsen van ontelbare overheden, die de Bijbel 'vorsten en overheden, heerschappijen en machten' noemt om daarmee de regeringsvorm aan te geven, die daar bestaat. Dat is het antwoord op je vraag: 'Waar is die 'hemel'? De sterrenwereld en de ruimte die zij vervult, dat is de hemel!'

Schuchter vroeg Bert: 'Wilt u daarmee zo'n beetje zeggen, dat er wel 'wezens' in de hemel zijn, die niet menselijk zijn en geen zaliggeworden mensen, die gestorven zijn?'

'Traditie heeft een taai leven, nietwaar?' vroeg mijnheer De Wit. 'Maar ik kan je verzekeren, dat de Bijbel uitdrukkelijk zegt, dat Christus Jezus de Enige is, Die na de opstanding uit de doden ten hemel is gevaren en dat Hij ook de Enige is, Die onsterfelijkheid heeft en een ontoegankelijk licht bewoont. Dat kan je zo nalezen in 1 Tim.6:16! Want je hoeft mij niet te geloven. Je moet het zelf in de Bijbel lezen! Daarin ontdekte je terecht, dat zelfs David niet in de hemel is. Geen enkele gestorven gelovige is daar! Maar dat betekent niet, dat de hemelen leeg zouden zijn of alleen door engelen worden bewoond! Er zijn daar overheden met miljoenen onderdanen. Zoals de zaken er nu voorstaan, kan geen enkel menselijk wezen de hemel ingaan zonder dat er geestelijk wonder gebeurt. Ik denk, dat je begrijpt, dat met zo'n wonder niet sterven wordt bedoeld, maar opstanding! En die vond tot nu toe niet plaats voor mensen, wel voor de Here Jezus! Kijk, in de Bijbel wordt gesproken over een stad, die uit de hemel daalt op aarde. Die stad heet het nieuwe Jeruzalem! De beelden waarmee de heerlijkheid van die stad wordt beschreven, verwarren de meeste gelovigen met beelden van de hemel waar zij door sterven naartoe zouden gaan! Die beelden riepen ook in jou de gedachte op, dat mijn dochter daar nu al zou zijn. Ik begrijp dat best. Je wilde mij daarmee troosten. Maar, ik heb een andere troost nodig, jongen! De troost van een stralende toekomst, waarvoor wij, als leden van het Lichaam van Christus, eerst levendgemaakt zullen worden! Als wij met een nieuw lichaam, door de wijsheid van het heelal kunnen voortijlen, op bovennatuurlijke wijze en met onbepaalde kracht! Met lichamen, die zo heerlijk zullen stralen, dat onze tegenwoordige behoefte aan kleding, voedsel en onderdak geen enkele invloed daarop zullen uitoefenen!'

Hier onderbrak Bert de woordenstroom. Het ging hem nu toch wat teveel op een preek lijken. Te zweverig! Daarom riep hij spijtig uit: 'Wat? Zullen we dan niets lekkers meer kunnen eten met gouden vorken of zo? En geen prachtige gewaden dragen? En ook niet in marmeren paleizen wonen? Maar, daar hopen nu juist de meeste mensen op!'

'Ik begrijp het', zei de oude man. Zijn stem klonk wat mat en hij aarzelde even! Net of hij overlegde of het wel zin had het gesprek voort te zetten. Bert was nog jong, overwoog hij. 'Maar', zei hij, 'mijn dochter was nog zo jong en

hoe gelukkig is zij geweest met de waarheid! Leeftijd mag toch geen verhindering zijn om de waarheid te horen.'

Voorzichtig hervatte mijnheer De Wit het gesprek met: 'Als er in de Bijbel over zegeningen wordt gesproken, heeft de Bijbel het over het Duizendjarig Rijk en over het nieuwe Jeruzalem, hier op aarde. Als het in de hemel om de vervulling van onze aardse begeerten zou gaan, zou dat snel gaan vervelen. De mens is niet geschapen om te zwelgen in zijn lusten! Dat egoïsme is kenmerkend voor wereldse mensen in onze tijd. Materiële zaken kunnen ons verlangen niet blijvend stillen! Wij hebben de gemeenschap, het respect en de liefde van onze medemensen veel harder nodig dan alleen maar lichamelijke voldoening.'

Omdat de stem van de oude man verried, dat hij moe begon te worden, vroeg Bert hem even te pauzeren. 'Misschien kunnen wij er later nogeens op terugkomen', stelde hij snel voor.

Maar, mijnheer De Wit zei nog: 'De Here Jezus heeft ons iets gezegd, wat ons veel zicht op de hemel kan verschaffen, dit namelijk: 'Het is zaliger te geven dan te ontvangen!' Daar moet je over nadenken, mijn jongen! Hoe zou de hemel, zoals de mensen zich die voorstellen, een oord van zaligheid zijn, als iedereen er alleen maar wil ontvangen? Zelfs als je daar lid van een immens groot koor zou zijn, zoals velen zich voorstellen, zou het jou gelukkig maken, als je altijd alleen maar op een harp zou mogen spelen en verder je mond nooit zou mogen opendoen?'

Hoewel de oude man geen antwoord verwachtte, onderbrak Bert hem hier met de opmerking: 'Er zal toch zeker wel muziek in de hemel zijn? Ik ben nogal muzikaal en daarom verheug ik mij daarop!'

'Ja, zeker zal daar muziek zijn. Maar echte harmonie vloeit voort uit een overvol hart en is meer dan een aangename verpozing! De hemelse harmonieën zullen lof en aanbidding van God uitdrukken. Dat zal in de eerste plaats God verheugen en niet ons! Want dat is het geheim van 'hemelvreugde'. Liefde, die uit de harten van de geliefden opstijgt en terugkeert tot Hem uit Wie het ontsprong!' zei mijnheer De Wit en zijn moede ogen kregen een blijde glans.

Bert ging eraan voorbij! Hij werd ongeduldig en zei: 'Accoord! Wat moeten wij allemaal doen om daar te komen? Ik vraag mij af of u daar iets met zekerheid over weet te zeggen!'

Het gelaat van de oude man betrok, maar iets van de blijdschap bleef in zijn ogen, toen hij rustig zei: 'Ja, dat kan ik. Als je nog even geduld hebt, wil ik eerst iets uit mijn leven vertellen. Je ziet, dat ik niet zo jong meer ben. Toen ik jong was, trok het mij geweldig aan naar de arme landen te gaan om als zendeling het evangelie van de heerlijkheid, waar ik zelf zo door gegrepen

was, met hen te delen. Ik heb een moeilijk leven gehad, maar ik zie dat alles als een voorbereiding op mijn toekomstig 'beroep' als zendeling. Daarom heb ik mij ook zelden beklaagd of gemopperd. Ik wist, dat God voor mij was. Nu, Bert, op een dag zal ik eindelijk zendeling zijn!

Er viel een beklemmende stilte. Bert durfde haast niet op te kijken. Hij kreeg een nare gedachte. 'Was mijnheer De Wit wel goed bij de tijd?' Maar zijn ogen stonden helder.

Daarom riep Bert stomverbaasd uit: 'Houd nu even op, mijnheer De Wit! U, zendeling, op uw leeftijd? Wie zou u aanstellen?'

Maar de oude man hield voet bij stuk en verklaarde ernstig: 'In de hemel zal ik toch heus zendeling worden! Daar zullen alle leden van de gemeente zendingelingen zijn! In Ef.2:7 staat bijvoorbeeld: 'om in de komende eeuwen de overweldigende rijkdom Zijner genade te tonen naar Zijn goedertierenheid over ons in Christus Jezus ...' Of, zoals Ef.1:3 het zegt: '... Die ons met allerlei geestelijke zegen te midden van de hemelingen gezegend heeft (staat er letterlijk) in Christus!' Er staan nog veel meer geweldige zaken in de Brief van Paulus aan de Efeziërs. God heeft bijzondere genade bereid voor de leden van het Lichaam van Christus. Wij zullen niet de aarde tot Hem terugbrengen. Daarvoor heeft Hij andere dienstknechten, Zijn volk Israël, onder Zijn Messias Jezus! Ons zendingsterrein zal de sterrenhemel van het heelal zijn. Daar zal God ons openbaren aan Zijn myriaden van hemelse heerscharen. Onze eindeloze vreugde zal het zijn Hem in het oneindige heelal te verkondigen. Met de schatten van de goddelijke genade als evangelie zullen wij de harten van Zijn schepselen verblijden in een wereld, die onze ogen nooit hebben gezien.'

Ongelovig schudde Bert zijn hoofd. Mijnheer De Wit mocht dan wel normaal zijn, maar wat hij beweerde was toch te gek om los te lopen! Zoiets had Bert nog nooit op de viool horen spelen! Met lichte spot onderbrak hij de oude man met de opmerking: 'U bedoelt toch zeker niet, dat wij tegen de engelen gaan prediken! Die hebben ons heus niet nodig! Die hebben veel meer dan wij ze ooit kunnen geven!'

Knipogend stelde de oude man voor: 'Kijk eens in de concordantie. Dan ontdek je vanzelf meer over engelen. Het woord 'engel' betekent alleen 'boodschapper' en wordt net zo goed voor menselijke als voor hemelse boodschappers gebruikt. Mensen worden geen engelen later, zoals zo vaak gedacht wordt. Maar satan is een engel. Daarom is hij nu nog in de hemel, totdat hij eruit geworpen wordt, als de gemeente binnengaat!'

Dat ging Bert toch te ver! 'Satan in de hemel? Waar haalt u dat in vredesnaam vandaan? Ik heb gelezen, dat Christus ter helle nederdaalde, en nu zal satan zeker in de hemel zitten! U wilt toch niet beweren, dat dergelijke nonsens in de Bijbel zouden staan.'

Rustig ging mijnheer De Wit verder: 'Je hoeft mij niet te geloven, Bert! Lees zelf maar eens het begin van het boek Job (1:6). Of, lees in Openbaring 12:9 waar hij dan pas uit de hemel geworpen wordt, terwijl hij een derde van de hemelse machten met zich mee sleurt. In deze tijd worstelen wij tegen overheden, de machten, de wereldheersers van deze duisternis, tegen de boze geesten in de hemelse gewesten. Dat zegt Ef.6:12. Je ziet zeker wel, Bert, dat de hemel niet zo'n vredig, zalig oord is, als je dacht. Sommige liederen willen ons dat wijs maken. Onthoud dit, jongen: Wij zullen niet in de hemel komen om zalig te worden, maar om zalig te maken!'

Vermoeid door zijn hartstochtelijke ijver zweeg de oude man. Bert nam afscheid, stond op en ging naar huis. Onderweg constateerde hij: 'Mijnheer De Wit een oude man? Een wijze man zal je bedoelen! Tsjonge, wat kende die man zijn Bijbel! Geen wonder, dat die er zo kapot gelezen uitzag!' Toen stond hij zo plotseling stil, dat er bijna iemand tegen hem aanbotste. Dat bemerkte Bert niet eens, omdat het in een flits tot hem doordrong, dat hij vanmiddag even een blik op de 'hemel' had mogen werpen! Blij liep hij verder en kon er niet overuit, dat hij, Bert, ook zendeling zou worden! Een zendeling met een enorm werkterrein! Die niet tegen de lucht zou praten, maar al die heerschappijen daar zou tonen ... de veelkleurige wijsheid van God. Toen sprongen er tranen in zijn ogen! Tranen ... van geluk! Echt waar!

*Zoekt u een plekje, waar
uw hele gezin op zondag
nog Gods Woord kan horen?*

Dan hoeft u niet langer te zoeken,
want bij ons is er een plekje voor u en uw gezin.
Elke zondag!

Voor volwassenen is er een dienst waarin
Gods Woord verkondigd wordt zoals het er
werkelijk staat, zonder omhaal. Voor kinderen en
peuters is er zondagsschool en voor de
allerkleinsten is er crèche.

U bent van harte welkom!

Gezinssamenkomsten
gemeente Eben-Haëzer
zondagmorgen 10.00 uur

Noordrand College
Hazelaarweg 50
3053 PM Rotterdam

